

מטבח אושחזת ננעצו בגופה של תחיה רובינשטיין - כך נפתח מיפוח רצח

הנרצחת

התמחתה בטרנסקס, אולם חוסר היכולת של בעלה לפרנסה והתבטא אל עוזרי משכנה אל המקצוע העתיק ביותר בעולם. לאחר שמאבקה לא הצליח להצביע לבעלה את 700 הל"י, הסכים אשר תמורתו הסכים הבעל למכרה לעזרי אהובה, היה סופה המר של תחיה בלתי נמנע.

החוק ביותר של ההגנה, קלף שהביא למפ נה מכריע בכל מהלך המשפט נגד רובינשטיין.

★ ★ ★

262 דקות קריאה

בהציגו בפני בית-המשפט המחוזי ב חיפה את גליון העולם הזה (1051). קבע דוידסקי: "שולחי, שהוא קורא חתיק של העולם הזה, לא יכול היה לומר מה לפי טענתו של מוהנה, בלי לדעת שהוא סוגר מאחוריו את שערי בית-הכלא לעולם. בתור קורא קבוע של העולם הזה ידע רובינשטיין כי מוהנה הוא מודיע קבוע של המשטרה. כיצד אתם יכולים לשער כי הנאשם, שגילה עד כה קביעות מפתיעה בטענתו שהוא חף מפשע, יודה בפשע שלא ביצע דוקא בפני מודיע משטרה?"

היתה זו טענה משכנעת מאד. בפסק-הדין, שניתן ב-17 לאפריל שנה זו, 14 חודש לאחר הרצחה של תחיה, קבע בית-הדין: שוכנענו כי רובינשטיין לא היה יכול לומר מה שמוהנה שם בפיו.

עם קביעה זו התערער בנין האשמות של התביעה כמבנה קלפים. בפסק-הדין המנומק, שנכתב לחדר על-ידי שני השופטים, סלונים וכספי לגבי כל אחד מהנאשמים, כשנשיא בית-המשפט קאסן סומך ידו בכל מקרה על פסק דין חברי, נאמר: שוכנענו כי —

● הרצח בוצע בנוכחות שני אנשים, אם כי לא הוברר לנו תפקידו של השני. הנאשם יוסף עזארי דקר לפחות פעם אחת את הנרצחת תחיה רובינשטיין, דקירה שגרמה למותה."

● שני אנשים גררו את הנרצחת ממקום הרצח למקום בו נמצאה.

● הרצח אירע אחרי שעה 12. האלובי של רובינשטיין, שקבע כי שיחק בקלפים עם חבריו עד שעה זו, אינו יפה למקרה זה.

אולם מאחר וחומר הראיות היה לרעת עזארי בלבד, קבע בית-המשפט, כי יש מקום להאשים רק את יוסף עזארי ברצח תחת של תחיה רובינשטיין.

לאחר 262 דקות של קריאת פסק-הדין המנומק גזר בית-המשפט: "אילוואת אנו דנים את יוסף עזארי באשמת רצח בכתנה תחילה של תחיה רובינשטיין למאסר עולם. ... מבחינת הרגשת השופטים לא יכול בית המשפט לומר כי בנימין רובינשטיין הוא חף מפשע, אולם לאור העובדות המסיבות לכדו שהוגשו נגדו, לא מצא בית-המשפט לנכון להרשיע את הנאשם. אילכך החליט בית-המשפט שהנאשם זכאי לנהוג מן ה"ספק".

בתוך ציפתה מכונית האסירים ליוסף עזארי. לבנימין רובינשטיין קרץ העתיד.

* רק במקרה אחד התאים סכיניו של עזארי לפצע הפתוח. שאר הפצעים, בבטן ובגרון, היו רחבים מדי מכדי שאפשר יהיה להשוות.

פושם קלים נמצא החרש-אילם, הושבע כחוק והועמד על דוכן העדים. בתנועות ידיים, בפתקים שהוגשו לו על-ידי בית המשפט ובעזרת מורה לחרשים-אלמים, מסר עד התביעה את העדות הבאה:

"עברתי על השביל בערך ב-12 בלילה. ליד פסי הרכבת ראיתי שלוש דמויות — אשה נמוכה עם שדיים גדולים, נדחפת על ידי דמות גבוהה (שתיאורה התאים לתר אורו של רובינשטיין) כשדמות נמוכה (שתיאורה התאים לדמותו של עזארי) הולכת מאחוריהם. במקום דלקה מנורה גדולה ואני הייתי במרחק של כחמישים מטר מהם. יכולתי לראות כמעט הכל."

כדי להמחיש את עדותו של החרש-אילם הציגה התביעה תרשימי שחזור שנעשו על-ידי שחזר המשטרה שקמוני. אפשר היה לראות בברור, כי אם אמנם היה העד במקום שאמר, לא נעלמו מעיניו פרטים רבים. יתר על כן: התביעה הציגה אחת העדויות של עזארי בו נאמר כי אמנם, בשעה ש נשרך אחרי תחיה ובנימין רובינשטיין, פגש אותם חרש-אילם, שהכירם.

בנקודה זו ניתן היה לסכם את העדויות. נגד עזארי היו ההוכחות הבאות:

- הרשעתו העצמית;
- הבגדים והסכיני;
- עדותו של מוהנה;
- עדותו של החרש-אילם.

העדות האחת לטובתו, עדותה של אמו הזקנה, שטענה כי בנה בילה את כל הלילה בביתם, נדחתה כבלתי-יסבירה.

נגד רובינשטיין יכולה היתה התביעה ל-

- העמיד מספר דומה של הוכחות:
- ההוכחה המסיבתית של מכירת הבית וסידור הבת במוסד;
- עדותו של עזארי;
- עדותו של מוהנה;
- עדותו של החרש-אילם.

אמנם עדות התביעה ביחס למכירת הבית וסידור הבת, איבדה את ערכה, כשהוכיח דוידסקי כי המשא ומתן על מכירת הבית התנהל, בידיעתה של הנרצחת, חודש וחצי לפני המכירה. כן הוכיח סניגורו של רובינשטיין כי סדורה של הבת במוסד סוצי-יאל תוכנן, ללא השתתפותו הפעילה של רובינשטיין, חודשים רבים לפני כן, על-ידי פקיד העזרה הסוציאלית החיפאית.

אולם היו עדיין עדויותיהם המרשיעות של מוהנה והחרש-אילם, עדויות שנתמכו אחת ברעותה.

וכאן זרק עורך-הדין הממולח את הקלף

הרופח יוסף עזארי (29), נידון ה' חודש למאסר עולם, לאחר שהוכח כי רצח את תחיה רובינשטיין בעזרתו של אדם שני. עזארי, שהוא מור" פניסט מועד, מסר תשע עדויות שונות, חתם על עדות מרשיעה לאחר קבלת הטם.

מה מראשית החקירה, היה מוכן להשבע כי הוא חף-מפשע.

אולם בנאומו של התובע נצפנה שורה של האשמות חמורות, אותן חייב היה דוידסקי להזים, אם היה בכוחו לזכות את שולחו. אמר התובע יוסף כהלול בנאום הפתיחה: בידי התביעה הוכחות כי —

- רובינשטיין תכנן את הרצח מראש. הוא מכר את צריפם המשותף, שלו ושל אשתו, בדיוק יום לפני הרצח.
- בדיוק באותו יום סידר רובינשטיין את ילדו של בני הזוג במוסד לעזרה סוצי-יאלית, הרחק ממקום הרצח.

● שני אנשים השתתפו ברצח תחיה רובינשטיין, או לפחות היו נוכחים במקום בעת הרצח. התביעה הביא הוכחות כי רובינשטיין היה אחד מהנשנים.

אולם את עיקר הוכחותיו שמר כהלול לתאריך מאוחר יותר, זרק את העדות כפצצה בישיבה השלישית של בית-המשפט.

★ ★ ★

"רובינשטיין חודה בכך"

יוסף מחמוד מוהנה הגיע לבית-הכלא בדרך שיגרתית (העולם הזה 1051). כש לוש חודשים לפני הרצחה של תחיה רובינשטיין מצא מוהנה — אחד מאנשי העולם התחתון בחיפה — ומודיע של המשטרה — את עצמו עומד מתנשם לפני שער המשטרה הסגור בעיר התחתית. מאחוריו שמע את צעדיהם החפוזים של רודפיו. הוא לא היסס, שלף מכיסו אקדח חצי אוטומטי, וציפה. כשנראה רודפו הראשון בכניסה, כיוון מר הגה את אקדחו, לחץ על ההדק. אליו בכר נפגע בראשו, צנח מת על המרצפת הקרה של עיר הנמל.

בהשתדלות המשטרה הוחלפה אשמתו של מוהנה מרצח להריגה. מוהנה נידון למאסר שש שנים, הועבר למחנה העצירים הנוח יחסית בגלמי. עורך הדין דוידסקי, שציג במשפט, ביקש להגיש בשם שולחו ערעור לבית-הדין העליון. מסיבות שהובנו על-ידי דוידסקי רק לאחר שנה, סרב מוהנה לחתום על בקשת הערעור.

באותו בוקר, בו נערכה הישיבה השלישית של בית-המשפט המחוזי שהיה חייב לדון במשפט לקוחו החדש של דוידסקי, מצא עצמו עורך הדין הממושקף עומד פנים אל פנים עם לקוחו לשעבר, מוהנה, לבוש אירופית, ברכו לשלום בשחצנות. דוידסקי לא הופתע. יום לפני הופעתו של מוהנה, קיבל דוידסקי את ההתרעה השיגרתית של התביעה, שהודיעה לו כי עדה הבא יהיה יוסף מחמוד מוהנה. היתה זו סתירה. ה" לטת לנוהגיה הקודמים של התביעה. ה" תבר כי מוהנה נחקר וחתם על עדותו במשטרה רק ארבעה ימים לפני שהופיע בבית-המשפט. התביעה עשתה ככל אשר ביכולתה להעלים את עדה זה מפני ההגנה, הודיעה עליו בתאריך האחרון שמחייב החוק.

בוסח בעצמו עלה מוהנה על דוכן העדים. נשבע לומר את האמת, את כל האמת ורק את האמת, והחל בעדותו. היו צפונות בה שתי נקודות חמורות לחיוב הנאשמים.

★ ★ ★

עדות של חרש-אילם

יפר מוהנה: "שהיתי קודם בתאו של עזארי. הוא סיפר לי את כל מה שהיה. הוא נשבע לפני — לא אני רצחתי. ראיתי את רובינשטיין שולף סכיני, נבהלתי ו" ברחתי."

לאחר ששמע את עזארי, הועבר המודיע המשטרתי לתאו של רובינשטיין. טען מר הגה: "רובינשטיין סרב בכלל לדבר. רק אחרי שסיפרתי לו על המשפט שלי התרכך. הוא רצה לדעת את עורך הדין דוידסקי, וכשאמרתי לו שהייתי מבוסס, אמר כי יקח לו אותו כעורך-דין. רק בסוף, אחרי שהיני יחד כמה זמן הוא נשבר. הוא אמר לי: אינני פוחד ממאומה. למשטרה אין כל הוכחות נגדי. רק עד אחד יכול לקבור אותי — זהו החרש-אילם מחוף שמו. הוא עבר על הדרך כמה דקות לפני הרצח, הכיר אותי ואת תחיה." התביעה לא היססה להביא בפני בית-הדין את העד המרשיע. לאחר שורה של חי-

עייפות: "אני חף מפשע. עזארי מעליל עלי מתוך שנאה."

רק אחרי ארבעה חודשים מיום המעצר נפגש רובינשטיין לראשונה עם עזארי. הוא הובא תחת משמר כבד לבית הדין המחוזי בחיפה, שמע כיצד עזארי מעיד בשבועה לפני שופט חוקר. רובינשטיין, המנוסה בחי קירות מתקופת היותו שוטר, לא הניד עפ" עף. הוא סרב אפילו לחקור את העד. "מה שיש לי לומר — אומר רק בבית משפט."

ההודות? אפילו ברצח האם

המשפט החל ב-18 לנובמבר 1958. בדיוק עשרה חודשים לאחר אותו לילה גורלי בו נרצחה תחיה רובינשטיין, יוסף עזארי ובנימין רובינשטיין נצבו בפני בית המשפט המחוזי בחיפה בנשיאותו של הש" פט שלום קסאן, כשלידיו יושבים השופטים עמנואל סלונים וברוך כספי. התובע יוסף כהלול נשמע פסקני מאד כשהצהיר: בידי התביעה נמצאות ההוכחות להאשמתם של יו" סף עזארי ובנימין רובינשטיין ברצח תחיה רובינשטיין.

את עזארי ייצג עורך הדין הצעיר אריאל אזולאי, בנו של נשיא בית המשפט המחוזי בחיפה יעקב אזולאי ואת רובינשטיין ייצג אלימלך דוידסקי, עורך-הדין הממולח, שהת מחה בשורה ארוכה של משפטים פליליים.

בפני אזולאי, שמונה לתפקידו על-ידי בית המשפט עצמו, עמדה משימה בלתי-ניתנת כמעט לביצוע. ערב המשפט, לאחר שמסר תשע הודאות שונות וחתם על ההודאה המר-שיעה אותו בשותפות לרצח, התחרט עזארי על דבריו, כבר בכל טענתו: המשטרה ה" ציאה ממני את ההודאות בפיתויים. אני חולה סמים ללא מרפא וכדי לקבל את זריקות המורפיום, שהיו דרושות לי יותר מאויר לנשימה, הייתי מוכן אפילו להודות ברצח אמי. אזולאי חייב היה להוכיח כי המשטרה פיתתה את עזארי, סחטה ממנו את הודאתו בשידוליים.

היה זה תפקיד קשה מאד לעורך-דין מנוסה. אזולאי הצעיר, שמאחוריו היתה פרק טיקה מודשית של חודשים מעטים, שגה בכל השגיאות האפשריות. במקום להחליט יחד עם לקוחו על קו הגנה סביר, הסתבך הוא במבוך ללא-מוצא. אפילו עדויות הרופאים, שהזמין בית-הדין לפי בקשתו, היו לרעת הלקוח.

העידו ד"ר מישל, ד"ר בנטל וד"ר שבצ" קי בעדות משותפת: עזארי הינו מורפי-ניסט כרוני. מערך נפשו הוא כשל פסיכופט. הוא מסוגל לשקר מבלי להניד עפעף, אם רק הדבר הוא לטובתו.

תפקידו של עורך הדין דוידסקי היה קל יותר. שולחו, אותו ייצג לפי בקשת קרובי משפחה רחוקים של רובינשטיין, כבר באש-

הבעל בנימין רובינשטיין (35), ש" רת בזמנו כשוטר במדור הביולוג בירושלים, עזב את מקום עבודתו לאחר שהסתכסך עם הממונים עליו. משך כל החקירה והמשפט טען רובינשטיין: "אני חף מכל פשע", למרות עדויות עדי-התביעה.